

La finestra oberta

LAIA MOLINÉ

Mínim 25 anys

Que la situació de la Covid-19 ha fet que disminueixi l'activitat econòmica i, en conseqüència, hi hagi menys llocs de treball no és, dissortadament, cap novetat. Que l'atur és preocupant i que la prioritat és que els adults amb càrregues familiars siguin els que trobin ocupació tampoc és res nou. I que els joves necessiten trobar sortida pel seu futur, iniciant la seva activitat laboral és, igualment, quelcom de normal.

Tanmateix, la situació del jovent i les seves dificultats per a trobar feina són inquietants. Com hauria de ser de coneixement de tothom, les dificultats en les quals ens trobem els joves per a aconseguir un lloc de treball després d'haver-nos format durant cinc, sis, set, vuit anys, són múltiples. Dificultats que no venen únicament a causa de la pandèmia.

Quan acabem la nostra formació i pretenem entrar en el món laboral, comencem a fer una cursa d'obstacles en la qual reunir totes les exigències de les ofertes de treball dirigides al nostre àmbit és gairebé impossible. Se'ns demana ser joves i tenir tres, quatre anys d'experiència en un lloc similar, tenir vint formacions diferents i, la que més m'agrada, tenir mínim 25 anys. Així és, de vegades directament ja no pots ni optar a una plaça pel fet de no complir amb el requisit de l'edat.

Aleshores vull preguntar, com pretenem que no hi hagi favoritismes i clientelisme en el món laboral? Com pretenem que no s'acabi aconseguint un lloc de treball gràcies a co-

nèixer a...? Com pretenem que els coneixements que els joves hem adquirit durant la nostra formació quedin en nores? Com pretenem que els joves tornem al país? Difícilment ens poden donar una solució, una resposta favorable a aquestes preguntes per als joves i per a Andorra si no se'ls té en compte.

La situació és desesperant i frustrant per a tots aquells que després de portar vuit anys formant-nos no podem aconseguir treballar en quelcom de la nostra àrea, ni tampoc en un àmbit similar. És clar que no és acabar els estudis i caure de peu, però el que estem aconseguint és que els joves no tornem ni tinguem expectatives de tornar en un futur i que, els que ens quedem al país, acabem per ser desaprofitats.

La manca d'un pla de xoc per a l'ocupació juvenil es fa encara més visible ara però, com ja he dit, no és cap novetat. Molts joves seguirem a l'atur, molts altres seguirem formant-nos, molts haurem de treballar aquí i allà per sobreviure i al-

guns trobarem feina gràcies a contactes parentals, mentre veiem com es renuncia als coneixements i aptituds d'aquells que no posseeixen el "vot de qualitat". És a dir, que no tenen fada padrina ni compten amb els beneficis de venir de fora, característica d'especial rellevància per aquells que, des dels llocs que decideixen, creuen que tot és millor si ve de l'estranger.

Davant de l'increment de casos de coronavirus culpem els joves, però ens hem demanat què estem fent per ells? Quin és el futur que els estem deixant? Quin espai tenen els joves per a poder participar i dir la seva?

La contesta deixa molt que desitjar... No s'està demanant un miracle, però sí una reacció més contundent que afavoreixi l'endemà del jovent. Ja n'hi ha prou de dir que som el futur si només es pensa i es té en compte el present, sovint amb les ulleres del passat. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP